

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7774/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Ksenije Cotić iz Zagreba, Ulica Jurja Šižgorića 3, OIB: 17340037657, zastupane po punomoćniku Marku Mučnjaku, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave zaključene 16. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice i njezinog punomoćnika odvjetnika Marka Mučnjaka, te zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Darije Petričević, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3207350866, sklopljenog 7. rujna 2006. između tužiteljice Ksenije Cotić, kao korisnice kredita i tuženika Zagrebačke banka d.d., kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 244,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 4. prosinca 2025. ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je 7. rujna 2006. sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu broj 3207350866, te da joj je navedenom kreditom stavljen na raspolaganje iznos od 39.402,50 CHF. Nadalje je navela da je odredba čl. 2. navedenog Ugovora u dijelu u kojem se kao korisnica kredita obvezala platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, nepoštena i ništetna odredba. Tužiteljica je isto tako navela da tuženik nije imao zakonsko uporište od nje naplatiti nikakvu naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita, a što znači da je tuženik u predmetni Ugovor o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna odredbi čl. 1021. Zakona o obveznim

odnosima, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna. Tužiteljica je još navela da je zbog korištenja ništetne odredbe sadržane u čl. 2. Ugovora tuženiku uplatila iznos od 112,16 EUR (845,05 kn). Konačno, tužiteljica je naglasila da s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarala o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, neovisno o tome radi li se o odredbama o promjenjivosti kamatne stope sukladno jednostranoj odluci tuženika ili pak o odredbama koje se odnose na naplatu predmetne naknade, te da je zbog navedenog, odredba Ugovora o kreditu u pogledu naplate predmetne naknade ništetna ugovorna odredba.

2. Slijedom navedenog, tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3207350866, sklopljenog 7. rujna 2006. između tužiteljice, kao korisnice kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.". Navedenim tužbenim zahtjevom tužiteljica, nadalje, od tuženika potražuje i naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio vrijednosti spora jer je ista suviše visoko naznačena, a s obzirom na to da je naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita naplaćena u iznosu od 112,16 EUR, te je predložio da sud odredi vrijednost predmeta spora u navodnom iznosu od 112,16 EUR. Nadalje je naveo da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kad isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Smatra da u konkretnom slučaju, kada bi sud potvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Tuženik je još naveo da je tužiteljica već prilikom podnošenja ove tužbe bila dužna postaviti kondemnatorni zahtjev. Stoga je predložio odbaciti tužbu jer nisu ispunjene procesne pretpostavke propisane u odredbi čl. 187. st. 2. Zakona o parničnom postupku, a s obzirom na to da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Isto tako tuženik je naveo da tužiteljica nije dokazala da je potrošač i da je sredstva kredita koristila u potrošačke svrhe. Tuženik je, također, naveo da je odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva. Istaknuo je da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za prijevremeni povrat kredita, te da je tužiteljica mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Još je ukazao da je u Ugovoru o kreditu jasno i razumljivo bilo propisano da je tuženik od tužiteljice u slučaju prijevremene otplate kredita ovlašten naplatiti prijevremenu naknadu, te da je tužiteljici bilo poznato da je u tom slučaju dužna podmiriti tu naknadu, a bio joj je poznat i iznos, odnosno postotak naknade za prijevremenu otplatu kredita. Stoga tuženik smatra da su navodi tužiteljice o nerazumljivosti naplaćene naknade neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom prijevremene otplate kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Dodao je i da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti, odnosno izvesti iz cjelokupnog Ugovora, te da tužiteljici predmetna ugovorna odredba nije mogla ostati nejasna ili nerazumljiva. Tuženik je, konačno, naveo da predmetna ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio odbiti, kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužiteljice uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

4. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem nišetnom odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3207350866, sklopljenog 7. rujna 2006. između tužiteljice, kao korisnice kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.". Naime, tužiteljica tijekom postupka tvrdi da je navedena odredba nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega joj je tuženik neosnovano naplatio navedenu naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

5. Prije svega valja reći da je neosnovan tuženikov prigovor nedostatka pravnog interesa. Naime, tuženik tvrdi da tužiteljica nema pravni interes za utvrđenje nišetnom predmetne odredbe Ugovora o kreditu s obzirom na to da u ovom postupku ne potražuje isplatu s navedene osnove. Međutim, suprotno navodima tuženika, tužiteljica ima pravni interes tražiti da se utvrdi nišetnom predmetna ugovorna odredba u utuženom dijelu, s obzirom na to da iz odredbe čl. 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZOO) proizlazi da se na nišetnost može pozivati svaka zainteresirana osoba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1051/2022), a na što nije od utjecaja potražuje li tužiteljica pritom i isplatu s navedene osnove. Pored toga valja dodati i da je niže utvrđeno da je tužiteljica naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita platila tuženiku, pa joj po utvrđivanju predmetne odredbe u spornom dijelu nišetnom pripada pravo zahtijevati povrat iznosa uplaćenog tuženiku s osnove navedene naknade (čl. 1115. ZOO-a).

6. Tijekom postupka je izvršen uvid u presliku Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207350866 od 7. rujna 2006. (str. 5-11 spisa), presliku dopisa tuženika od 17. studenoga 2025. (str. 12 spisa), saslušana je tužiteljica (str. 93-94 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužiteljice nalazi osnovanim.

8. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207350866, kreditna partija broj 7103292937, od 7. rujna 2006. (dalje: Ugovor o kreditu), da je tužiteljica, kao korisnica kredita, isti sklopila s tuženikom, kao kreditorom, te da je istim tužiteljici odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 39.402,50 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl. 1. Ugovora o kreditu). Nadalje je utvrđeno da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,90%, godišnje (čl. 2. Ugovora o kreditu). U istoj odredbi čl. 2. Ugovora o kreditu se tužiteljica, kao korisnica kredita, obvezala platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Također je utvrđeno da je ugovoren rok otplate kredita od 6 godina, te da je kao namjena kredita ugovorena kupnja stana površine 87,03 m² u Zagrebu, Jurja Šižgorića 3 (čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu). Još je ugovoreno da korisnik kredita kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne

banke važećem za CHF na dan plaćanja (čl. 7. Ugovora o kreditu). Konačno je utvrđeno i da je Ugovor o kreditu ovjeren kao javnobilježnička isprava 8. rujna 2006. u uredu javne bilježnice Marije Baković pod brojem OU-1484/06, te da je u istoj ovjeri navedeno da je Ugovor o kreditu podnesen na ovjeru, između ostalih, od strane tužiteljice i da je ona prihvatila pravne posljedice koje iz Ugovora o kreditu za nju proizlaze i navela je da to odgovara njezinoj pravoj volji.

9. Uvidom u presliku dopisa tuženika od 17. studenoga 2025. (str. 12 spisa) utvrđeno je da je tužiteljica 23. rujna 2010. platila tuženiku naknadu za prijevremenu konačnu otplatu predmetnog kredita (kreditna partija broj 7103292937) u iznosu od 112,16 EUR (845,05 kn).

10. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je iskazala da je s tuženikom zaključila predmetni Ugovor o kreditu 2006., te da se radilo o namjenskom stambenom kreditu koji je podigla u svrhu kupnje stana na adresi Jurja Šižgorića 3. Navedeni stan je koristila za stambene potrebe, odnosno u istom je živjela zajedno sa svojom obitelji. Za vrijeme od kad je podigla kredit pa dok ga nije prijevremeno otplatila je taj stan koristila isključivo za stanovanje te ga u tom periodu nije iznajmljivala, te nije je imala otvoren obrt ni firmu, niti je u tom stanu obavljala ikakvu poslovnu djelatnost. Međutim, u tom stanu obavlja poslovnu djelatnost od 2025., te se u njemu nalazi sjedište firme Poljoopskrba d.d., ali je i to je sada pred zatvaranjem. Predmetni kredit je zaključila u valuti CHF i sa promjenjivom kamatnom stopom te je upravo zbog rasta rata navedeni kredit i prijevremeno zatvorila. Ne zna na koji rok je točno Ugovor bio sklopljen, međutim, ona ga je otplatila nakon 3 godine. Zaposlenik tuženika ju je prilikom dogovaranja kredita nagovarao da kredit digne uz valutnu klauzulu CHF zbog čega je takav kredit i podigla jer joj je od strane zaposlenika tuženika bilo rečeno da su to najpovoljniji uvjeti. Tom prilikom je nisu upozorili na mogućnost naglog rasta tečaja CHF, niti od čega ovisi povećanje kamatne stope, a također je nisu upozorili niti da će u slučaju prijevremene otplate kredita morati platiti naknadu. Ugovor je sastavio tuženik te ona nije mogla utjecati na pojedine odredbe Ugovora, pa tako niti na predmetnu ugovornu odredbu o obvezi plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita, a prilikom zaključivanja Ugovora tu odredbu nije uočila, iako je na brzinu pročitala Ugovor. Shvatila je da mora platiti naknadu kad je odlučila zatvoriti predmetni kredit te joj je automatizmom naknada odmah naplaćena. Vjerovala je službeniku tuženika te je napravila sve što se od nje tražilo. Ugovor je ovjerila kod javnog bilježnika, međutim niti on joj nije ništa govorio o pojedinim odredbama Ugovora te tako ni o predmetnoj ugovornoj odredbi.

11. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužiteljice, a uzimajući u obzir da je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

12. Slijedom navedenog, valja reći da je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i otplate kredita, odnosno plaćanja naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita, ista imala svojstvo potrošača u smislu odredbe čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZZP), dok tuženik nije dokazao drugačije. Naime, tužiteljica je iskazala da je stan kupljen sredstvima predmetnog kredita koristila za stambene potrebe, odnosno da je u istom živjela zajedno sa svojom obitelji, te da za vrijeme od kad je podigla kredit pa dok

ga nije prijevremeno otplatila taj stan koristila isključivo za stanovanje i u tom periodu ga nije iznajmljivala, niti je u istom imala otvoren obrt ili firmu, odnosno da u tom stanu u navedenom razdoblju nije obavljala poslovnu djelatnost. Stoga se, kraj navedenih činjenica, po ocjeni ovog suda, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, na tuženiku nalazi teret dokaza da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu koja je namijenjena njezinom zanimanju, odnosno njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, pa kako tuženik takve činjenice nije dokazao, niti one proizlaze iz provedenih dokaza, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim. Pritom valja reći da u konkretnom slučaju nije relevantno to što se u predmetnom stanu tužiteljice, kako ona to navodi u svom iskazu, od 2025. nalazi sjedište društva Poljoopskba d.d., a s obzirom na to da je predmetni kredit prije toga otplaćen.

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

14. U odredbi čl. 4. ZOO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15. Dakle, iz provedenih dokaza proizlazi da je sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, ništetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužiteljica kao korisnica kredita obvezala tuženiku platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, pa tako i naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita. Naime, iz svega navedenoga, proizlazi da je tužiteljica mogla prijevremeno otplatiti kredit samo uz plaćanje naknade za prijevremenu otplatu koju je platila. Nadalje, iz iskaza tužiteljice proizlazi da je zaposlenik tuženika nije upozorio da će u slučaju prijevremene otplate kredita morati platiti naknadu, te da ona nije mogla utjecati na pojedine odredbe Ugovora, pa tako niti na predmetnu ugovornu odredbu o obvezi plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita. Stoga navedena odredba predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a jer je Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na

banku. Naime, odredba čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužiteljica obvezala platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, pa tako i naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita, bez istovremeno preciznog određivanja visine iste naknade, a onda i bez navođenja na što se takva naknada točno odnosi, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju dužnik ne može predvidjeti.

16. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge za plaćanje naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita, te joj objasniti na što se takva naknada točno odnosi i koliko iznosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade, te visinu iste), a što tuženik nije učinio. Stoga je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a. Pritom valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužiteljice kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornim odredbama nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije bila svjesna da ima obvezu plaćanja predmetne naknade, pa imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da je tužiteljica kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bila ograničena uvjetima banke, to po ocjeni ovog suda tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužiteljica nije imala objektivne mogućnosti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za prijevremenu konačnu otplatu kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da bez takve ugovorne odredbe ne bi bila u mogućnosti prijevremeno otplatiti kredit, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako po ocjeni ovog suda, tužiteljica nije imala saznanja o krajnjoj svrsi navedene naknade.

17. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da je ništetna ugovorna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužiteljica, kao korisnice kredita obvezala platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, pa tako i naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita. Stoga je odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 112,16 EUR utvrđenoj na ročištu 16. rujna 2026., odnosno prema iznosu naplaćene naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita. Ovo stoga što tužiteljica predmetnim deklaratornim zahtjevom traži utvrđenje nišetnom predmetne odredbe

isključivo u svrhu povrata plaćenog iznosa naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita, pa stoga, po ocjeni ovog suda, za odluku o osnovanosti predmetnog deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora ne može biti veća od iznosa naplaćene naknade.

19. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

20. Tako je tužiteljici dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 187,50 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 4. prosinca 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 6. veljače 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 16. rujna 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 37,50 EUR. Tužiteljici je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 EUR i za presudu u iznosu od 30,00 EUR. Stoga su tužiteljici dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 244,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 30. rujna 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

21. Međutim, tužiteljici nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužiteljica presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

22. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

Zagreb, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

BRANKICA BOBŠIĆ

Elektronički potpisano: 30.09.2026T13:11:54 (UTC:2026-09-30T11:11:54Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 41abbf9b-9463-4e87-8b8d-e95122dedf1f

Općinski građanski sud u Zagrebu

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužiteljici po odvj. uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 EUR
2. Tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-3088d-edeb2**

Kontrolni broj: **08abb-3cddb-1d186**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.